

Formanden (Berg): Hermed er Dagsordenen udtømt.

Næste Møde vil blive afholdt i Dag, For- middag, Kl. 9 $\frac{1}{2}$, og Dagsordenen vil da være:

Eventuelt: 1ste Behandling af:

Forslag til midlertidig Finantsloov indtil 1ste Mai 1885.

Mødet hævet Kl. 9. 15'.

Syv og tredsindstyvende Møde.

Tirsdag den 31te Marts 1885 Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Fm.

Sekretæren (N. Sørensen) oplæste Protokollen for forrige Møde; denne blev derefter understrevet.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Første Behandling af Forslag til midlertidig Finantsloov indtil 1ste Mai 1885.

(Forslaget findes i Tillæg A.)

Formanden (Berg): Denne Sag kan ikke foretages uden Thingets Samtykke. Hvis Ingen udtaler sig derimod, anser jeg Samtykket som givet. (Ophold.) Det er altsaa givet.

Forslagsstilleren (Suel): Bønseligheden ved at affatte et Lovforslag som det nærværende ligger ikke saa meget i Forholdenes hele Natur som i den dybe Mistillid, der i dette Thing næres imod Ministeriet. Følgen heraf er, at man frygter for, at Ministeriet paa ethvert Punkt skal omgaa en saadan Lov, i Fald den fremkommer. — Man kunde gaa to Veie ved at redigere et saadant Lovforslag, man kan enten udtale sig ganske i Almindelighed om de Grund-

sætninger, der bør følges, eller man kan søge i det Enkelte at sætte en Grændse for Ministeriets Beføielse til i Henhold til en midlertidig Bevilling at gjøre Udlæg. Den sidstnævnte Veie have vi forsøgt uden Held, det er jo bekendt, at det ikke førte til noget Resultat, at Regjeringen fremlagde Forslag til en midlertidig Lov, der gennemgik alle Stadier, lige indtil den tilsidst blev slaaet ihjel i Landstinget. Dette Forslag var netop baseret paa en Opregning i det Enkelte, en Detaillering af, hvilke Udgifter Ministeriet var berettiget til at afholde. Denne Veie forekommer mig derfor ikke praktisk at gaa. Jeg har valgt en anden, den nemlig at udtale, at Ministeriet kun skal være beføiet til at gjøre de nødvendige Udgifter, og jeg har tilføiet et Udtryk, nemlig „uomgængelig“ til de nødvendige Udgifter, idet nemlig dette Udtryk har Gjæmnel i vor Lovgivning. Alle vide, hvad det skal sige. Iøvrigt skal jeg tilføie, at for mig er Hovedsagen den, at der bliver tilveiebragt et Lovforslag, om hvilket alle Parter kunne enes. Det er mig ganske ligegyldigt om det bliver dette eller ethvert andet, som kunde vinde Folkethingets og Landstingets Billigelse. Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til Thinget.

Solfstein: Efter min Mening har det ærede Medlem ikke gjort os nogen Tjeneste ved at indbringe Lovforslaget. Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at det ikke under nogenlunde normale Forhold er et enkelt Medlems, ikke en Gang en enkelt Rigsdagsafdelings Sag at indbringe Forslag af denne Natur. Naar der er paatrængende Nødvendighed for at skaffe en Bevillingsloov til Stede, og det benægter jeg ikke, at der i Diebløkket er, det er jo utvivlsomt, er det den høie Regjerings Pligt at gjøre det, og det er ikke vor Sag at fri den derfor. Jeg er desuden af en anden Grund ikke begejstret for Forslaget, fordi det i Følge sit Indhold maa være uantageligt for dette Thing. Det gaar ud paa at give Regjeringen i Almindelighed den samme Bemyndigelse, ja, endog saa noget Mere end den, den havde forlangt ved det Forslag, den stillede her for en Maanedes Tid siden, det vil sige at afholde, hvad den ansaa for nødvendigt, indtil en regelmæssig Finantsloov kommer til Veie. Udtrykket „uomgængelig“ lægger jeg ikke synderlig Vægt paa, og hvad den høie Regjering ser sig i Stand til at omgaa eller ikke, kan ikke være afgjørende for os med Hensyn til vor Afstemning. Der kunde altsaa være god Grund for os til at nægte vor Medvirkning til denne Sags Be-